

og første Del af den andens Stykke, vil man jo let være opmærksom paa, at Udtrykkene ere meget forskjellige. I Lovforslagets § 1 tales der kun om et Forbud mod at benytte en Andens Navn eller et andet Firmas Navn eller Navnet paa en Eiendom; men i Straffelovens § 278 ere Udtrykkene meget videre, thi der tales i det Hele taget om Anbringelse af Andres Mærke eller Stempler paa Varer. Det kan jo heller ikke undgaa Opmærksomheden, og det er ogsaa berørt under Forhandlingerne i det andet Thing, at det ganske vist ogsaa har været Hensigten, at disse Udtryk ikke skulde betegne samme Tante, men at det har været Hensigten at gjøre Forskjel, og da navnlig denne, at man opgiver den Beskyttelse, som Straffelovens § 278, navnlig i det andet Stykke, har tilfattet at give Mærker og Stempler, opgive denne Beskyttelse, for saa vidt ikke disse Stempler og Mærker enten indeholde en Andens Navn eller Navnet paa en Eiendom. Man kunde jo maasse da tænke sig, at man siger, at, naar man opgiver dette, faar det jo Vedkommende frit for at lade sit Varemærke indregistrere, saaledes som Lovforslaget ellers forudsætter og giver Udgang til. Herved er dog at bemærke, at den, som hidtil i sit Varemærke ubelukkende har brugt Ord, Tal eller Bogstaver, ikke efter Lovforslaget har nogen Udgang til at faae dette Varemærke indregistreret og altsaa nyde den Beskyttelse, som Indregistreringen giver, idet det udtrykkelig hedder i Lovforslagets § 6 Nr. 1: „Indregistreringen skal negtes, naar Mærket ubelukkende bestaar i Tal, i Ord eller i Bogstaver.“ Da den, som altsaa hidtil har benyttet saadanne Mærker, under de Omstændigheder, jeg nævnte, ikke efter Lovforslaget faar Udgang til at indregistrere sit Mærke, veed jeg ikke, om man ikke maasse kunde finde nogen Betænkelighed ved at opgive denne Beskyttelse for den Slags Mærker, som ikke kunne indregistreres, og som Straffelovens § 278 hidtil har gjældet for. Dertil kommer endnu noget Mere. Lovforslaget gaar ud paa at ophæve Straffelovens § 278, andet Stykke, første Punktum, hvis Indhold jo er det, at den, som uhjemlet benytter en Andens Mærker eller Stempler paa Varer, ifalder en Mulkt af indtil 100 Rbl. — som der staar i den foregaaende Paragraf, hvortil der henvises — altsaa nu indtil 200 Kr.; altsaa ifalder en Bøde fra 2—200 Kr., vel at mærke, dersom de Varer, han har anbragt Varemærket paa, saaledes som det hedder i Loven, ere af nogen væsentlig ringere Bessaffenhed end de Varer, som den, der er berettiget til at bruge Mærket, sælger. Herved adskiller dette Uffnit i Straffelovens § 278 sig fra den foregaaende Del, idet Forskjellen er denne, at, naar den, som anbringer en Andens Mærker eller Stempler paa sine Varer, derved forhandler Varer af væsentlig ringere Bessaffenhed, ifalder han jo en langt højere Grad af Straf, nemlig Straf paa

Band og Bryd ikke under 5 Dage eller Forbedringshusarbejde, som kan stige indtil 2 Aar. Denne første Del af § 278, det vil sige, det sidste Uffnit af første Stykke af § 278, lader Lovforslaget staa. Det hedder udtrykkelig i Lovforslagets § 18, hvor der tales om Mulkt: „Overtrædelser af Bestemmelserne i denne Lovs § 1 straffes, saafremt den Paagjældende maa anses at have været bekendt med den begaaede Urigtighed, med Bøder fra 200 Kr. indtil 2,000 Kr. og i Sjantagelsestilsælde med Bøder eller Fængsel, for saa vidt højere Straf ikke er forskyldt efter den almindelige Lovgivning navnlig den almindelig borgerlig Straffelov § 278 1ste Stykke.“ Altsaa, Straffelovens § 278 1ste Stykke lader Lovforslaget staa og lader det fremtidig være gjældende. Dgsaa der er benyttet disse mere ample Udtryk, amplere end dem, der findes i Lovforslagets § 1, nemlig Udtrykket, „den, som uhjemlet anbringer Andres Mærker eller Stempler paa Varer“ o. s. v. Disse Mærker behøve altsaa ikke, som det er forudsat i Lovforslagets § 1, at indeholde et Navn eller Mærke paa Varer af den Bessaffenhed, som Lovforslaget indeholder og omhandler. Lader man nu første Stykke af § 278 staa, der bruger samme Udtryk som anden Del af Lovens § 278, som man ophæver, har jeg ikke følt mig ganske sikker paa, at der ikke derved kunde indkomme nogen Uklarhed. — Endnu har jeg at tilføje, at jeg i Lovforslaget saaner Bestemmelser, som tage tilstrækkeligt Hensyn til, at den Skadelidte kan komme til sin Ret, særlig i Retning af Pengeerstatning for den Skade, som han antages at have lidt ved Misbrug fra anden Mands Side af hans Varemærker. Det er nu ganske vist, at man kunde sige, at efter almindelige Regler maa den Skadelidte jo dog ved civile Domstole kunne søge sin Skade erstattet. Det vil jeg ikke bestride, men jeg skal dertil bemærke, at det undertiden frembyder, navnlig i slige Tilfælde som her, en ikke ringe praktisk Vanskelighed at faae en Skade erstattet, som ganske vist af Domstolene kan tilkjendes erstattet efter uwillige Mænds Skjøn, men Domstolene stille den Fordring, at man skal bevise overhovedet at have lidt nogen Skade, og det er et Bevis, som maasse ikke er saa let at føre i saadanne Tilfælde som de her omhandlede. Man har ganske vist paa Fornemmelsen, at den, hvis Varemærke er blevet misbrugt, har lidt pekuniær Skade derved, men et Bevis kan dog falde vanskeligt, naar man skal føre det positivt, for at en saadan Skade er lidt. En saadan Skade vil kun være den saakaldte Inerum cessans; der gaar ud paa, at man har mistet en Fortjeneste, men hvor meget er altid vanskeligt at sige. Det forekommer mig ogsaa, at Lovforslaget maasse kunde trænge til at suppleres med en Bestemmelse, som i den nævnte Retning i pekuniær Henseende mere beskyttede den, hvis Varemærke er blevet misbrugt.